

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1826	Ἄπ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου (Ἰω. 1,35-52) Σάββατο 30 Νοεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Κάθε ἀπόστολος καὶ μία ἀπόδειξις

«*Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν*» (Ἰω. 1,42)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα
ἀποστόλους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
εορτάζει ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἐπονομάζεται
Πρωτόκλητος, διότι εἶνε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς
μαθητὰς ποὺ κάλεσε ὁ Κύριος στὸ ἀποστο-
λικὸ ἔργο, στὴν ἀποστολικὴ περιπέτεια.

Τί τὸν εἴλκυσε, τί τὸν τράβηξε; **Ὁ Ἰησοῦς!**
Τί ἦταν ὁ Ἰησοῦς; Πλούσιος; Ἄν ψάχναμε τίς
τσέπες του, δὲν θὰ βρῖσκαμε μία δραχμὴ. Μή-
πως ἦταν ἰσχυρὸς κατὰ κόσμον; Δὲν ἔπιασε
ποτέ οὔτε μικρὸ ξίφος. Τί ἦταν λοιπὸν ἐκεῖνο
ποὺ εἴλκυσε τὸν Ἀνδρέα; Μία μυστηριώδης
δύναμις, αὐτὴ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐλκύη καὶ
τώρα τίς εὐγενικὲς ψυχὲς κοντὰ του.

Ἐλκυσθῆκε ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ.
Καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐλκυσθῆκε, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή
ποὺ συναντήθηκε μαζί του, ἄναψε μέσα του
φωτιά, πόθος φλογερὸς νὰ μεταδώσῃ καὶ σὲ
ἄλλους τὴν εἶδησι ὅτι **τὸ πρόβλημα λύθηκε!**
Διότι τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα δὲν εἶνε
στὴν ἄλγεβρα ἢ στὰ ἀνώτερα μαθηματικὰ ἢ
στοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς φυσικῆς, γιὰ
τὰ ὁποῖα στύβουν τὰ μυαλά τους τὰ παιδιὰ στὸ
σχολεῖο. Τὸ ὕψιστο πρόβλημα εἶνε νὰ βροῦμε
ποιὸς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἤρ-
θαμε σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη. Καὶ ποιά λοιπὸν
εἶνε ἡ ἀπάντησι; Ἡ λύσι δὲν βρίσκεται οὔτε
στὸ χρῆμα, οὔτε στὶς ἡδονές, οὔτε στὴ δόξα·
ἡ λύσι τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς βρίσκεται
μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτό, ὅπως ὁ ἀρχαῖος μαθηματικὸς Ἀρχι-
μήδης δοκίμασε μεγάλη χαρὰ ὅταν μετὰ ἀπὸ
ἐξαντλητικὴ μελέτη κατῶρθωσε νὰ λύσῃ τὸ
πρόβλημά του καὶ περιχαρῆς φώναζε *«Εὕρη-
κα! εὕρηκα!»*, τέτοια καὶ πολὺ μεγαλύτερη χα-
ρὰ αἰσθάνθηκε μετὰ τὴ συνάντησι ὁ Ἀνδρέας
ὁ ψαρᾶς καὶ εἶπε· **«Εὐρήκαμεν...»** (Ἰω. 1,42). Τί βρή-
κατε; Τὸ θησαυρὸ, τὴ λύσι· βρήκαμε Ἐκεῖνον
ποὺ εἶνε ἡ σωτηρία μας, Ἐκεῖνον ποὺ ἀποτε-

λεῖ τὴ γέφυρα ποὺ μᾶς ἀνεβάζει ἀπὸ τὴ γῆ
στὸν οὐρανό.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε λόγια. Ὅποι-
ος πιστεύει, τὰ αἰσθάνεται. Διότι, ἐκτὸς ἀπὸ
τίς πέντε αἰσθήσεις, ἔχουμε καὶ μιὰ ἄλλη αἰ-
σθησι. Ἄν ἔχῃς μόνο πέντε αἰσθήσεις, δὲν δι-
αφέρεις ἀπὸ τὰ ζῶα· αὐτὲς τίς αἰσθήσεις ἔ-
χουν κι αὐτά, ὠρισμένα μάλιστα καὶ σὲ ἀνώ-
τερο βαθμό· ὁ ἀετὸς λόγου χάριν ἔχει ὄρασι
πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ὁ
ἄνθρωπος ἐκτὸς ἀπὸ τίς πέντε αἰσθήσεις
πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἕκτη αἴσθησι, μὲ τὴν ὁ-
ποία μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν οὐράνιο
κόσμο· ἡ δὲ ἕκτη αἴσθησις εἶνε **ἡ πίστις**.

Ὁ Ἀνδρέας λοιπὸν συνέλαβε τὸ νόημα τῆς
ζωῆς, καὶ τότε φώναξε *«Εὐρήκαμεν...»*. Ἀλλὰ
ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν βρῖσκη θησαυρό, δὲν
τὸν κρύβει γιὰ τὸν ἑαυτό του· τὸ λέει καὶ στοὺς
συγγενεῖς, νὰ χαροῦν κι αὐτοί. Ἐνας συγγω-
ριανὸς μου, λοχίας μὲ παράσημο ἀνδρείας, μοῦ
ἔλεγε, ὅτι σὲ κάποια μάχη οἱ στρατιῶτες ἦταν
διψασμένοι καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε σταγόνα νε-
ρό· τότε ἓνας στρατιώτης ἀνακάλυψε μία πη-
γή, καὶ τόση ἦταν ἡ χαρὰ του, ὥστε δὲν ἤπιε ὁ
ἴδιος, ἀλλὰ φώναξε· Βρήκα νερό, τρέξτε νὰ
πιητε!... Κι ἀφοῦ ἤπιαν ὅλοι, τελευταῖος ἤπιε
ἐκεῖνος. Ἔτσι καὶ ὁ Ἀνδρέας· ὅταν βρῆκε τὴν
πηγὴ, τὴν πηγὴ τὴ δροσερὴ καὶ κρυστάλλινη,
ποὺ ῥέει ὕδωρ ζωῆς αἰωνίου, **φώναξε στὸν ἀ-
δελφὸ του** τὸν Πέτρο· *«Βρήκαμε τὸ Μεσσία»*,
ἐκεῖνον ποὺ περίμεναν οἱ αἰῶνες καὶ λαχτα-
ροῦν οἱ καρδιές μας, ἐκεῖνον ποὺ εἶνε τὸ Ἄλ-
φα καὶ τὸ Ὠμέγα, ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Θ' ἀναφέρω ἓνα ἀκόμα στιγμιότυπο, ποὺ
μᾶς συγκινεῖ καὶ ὡς Ἕλληνες· γιὰτὶ ὁ ἀπό-
στολος Ἀνδρέας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συνέ-
δεσε τὴν ἱστορικὴ μας φυλὴ μὲ τὸν Κύριον ἡ-
μῶν Ἰησοῦν Χριστόν. **Οἱ Ἕλληνες** –ἀνέκαθεν
φιλοπεριέργο γένος καὶ φιλοσοφία φερόμε-
νοι–, ζητώντας τὰ ἀνώτερα, ἔμαθαν στὴν Ἄ-

θήνα, ὅτι κάτω στήν Παλαιστίνη παρουσιάστηκε κάποιος, πού τὰ λόγια του εἶνε ἀνώτερα ἀπ' αὐτὰ πού ἄκουγαν στήν Πνύκα, κάποιος ἀνώτερος ἀπό τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἀναχώρησαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ Κλεινὸν ἄστρ, ἔφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀναζήτησαν τὸν Ἰησοῦ. Πῶς τώρα νὰ τὸν συναντήσουν; Πλησίασαν τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ λένε· Σοῦ ζητοῦμε μία χάρι· ἦρθαμε ἀπὸ τὴ μακρινή μας χώρα καὶ θέλουμε νὰ δοῦμε τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἀνδρέας τοὺς παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὸ Χριστό. Καὶ ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε τοὺς Ἕλληνες –εἶνε ἱστορικὰ γεγονότα αὐτά, πού δυστυχῶς τὰ λησμονοῦμε–, χάρηκε καὶ εἶπε κάτι πού ἀποτελεῖ αἰώνιο τίτλο τιμῆς γιὰ τὸ γένος μας. Εἶπε· «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*»· τώρα, πού βλέπω τοὺς Ἕλληνες νὰ ἔρχονται σ' ἐμένα, τώρα ἀρχίζει ἡ δόξα μου (Ἰω. 12,23). Διότι αὐτὴ ἦταν **ἡ ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεό.**

Καὶ πράγματι, ἀδελφοί μου –δὲν τὸ λέμε ἀπὸ πατριωτικὸ ἐγωισμό, ἀλλὰ στηριζόμενοι στὶς ἱστορικὲς πηγές–, κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν προσέφερε τόσες ὑπηρεσίες στὸν Χριστιανισμό καὶ τὸν πολιτισμὸ ὅσες ἡ μικρὴ μας πατρίδα. **Ἡ Ἑλλάδα ἔδωσε** στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **τὴ γλῶσσα** της, στήν ὁποία γράφτηκαν τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης· ἔδωσε **τὸ πνεῦμα** της, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐκπαιδευθῇ οἱ μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοί της· ἔδωσε καὶ **τὸ αἷμα** της, μὲ τὸ ὁποῖο βεβαίωσαν τὴν πίστι οἱ ἅγιοι μάρτυρες της. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*».

Ἐκτοτε ὁ Ἀνδρέας ἐπιθύμησε νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν πλέον ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη ἐν δόξῃ στοὺς οὐρανοὺς, ὁ Ἀνδρέας ξεκίνησε κι αὐτὸς τὴν μεγάλη περιπέτεια ἐκτελώνοντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ «*Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει*» (Μαρκ. 16,15). **Ποιά μέρη ἐπισκέφθηκε** κατὰ τὴν παράδοσι· τὴ Μικρὰ Ἀσία (Ἔφεσο, Βιθυνία, Προποντίδα, Χαλκηδόνα), τὸν Πόντο (Σινώπη, Τραπεζοῦντα κ.τ.λ., ὅλα τὰ εὐλογημένα αὐτὰ μέρη τῆς πατρίδος), τὸ Βυζάντιο, τὴ Μαύρη Θάλασσα ὅπου κινδύνεψε νὰ πνιγῇ στὰ κύματα τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὴν Κριμαία, τὴν Ὀδησσὸ καὶ τὴν Κολχίδα, τὴν Σκυθία (ὅλη ἡ Νότιος Ῥωσία ὀνομάζεται Σκυθία, γι' αὐτὸ οἱ Ῥῶσοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν μεγάλη τιμὴ στὸν ἅγιο Ἀνδρέα καὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος ὑπάρχει ἡ μεγάλη Ῥωσικὴ Σκῆπη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου), καὶ ἀπὸ κεῖ πέρασε τὸ Δούναβι καὶ κατέβηκε στὴ Μακεδονία, τὴ Θράκη, τὴν Ἡπειρο, τὴ Θεσσαλία, τὴν Ἀχαΐα.

᾽ὦ ἅγιε ἀπόστολε Ἀνδρέα, ποιὸς νὰ διηγηθῇ τὴν πορεία σου καὶ τὰ θαύματά σου! Ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, ὀργώνοντας ὅλο τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἔφτασε τέλος στήν Πάτρα. Ἐκεῖ πλέον ἔχυσε τὸ αἷμα του καὶ μαρτύρησε. Σταυρώθηκε ἀνάποδα, μὲ τὸ κεφάλι ὄχι πρὸς τὰ ἐπάνω ὅπως ὁ Κύριος, ἀλλὰ πρὸς τὰ κάτω. Τὸν κάρφωσε στὸ σταυρὸ ὁ ἀνθύπατος Αἰγεάτης καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα τριήμερο, ἀναπέμποντας προσευχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἔτσι τελείωσε τὴ ζωὴ του ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια. Μερικοὶ ἀνόητοι, πού ξέρουν μόνο νὰ παίζουν πρέφα στὰ καφενεῖα καὶ ποτέ δὲν ἀνοιξαν τὶς ἅγιες Γραφές οὔτε ἔσκυψαν νὰ μελετήσουν βαθύτερα τὸ μυστήριό τῆς χριστιανικῆς πίστεως, θεωροῦν τὸν χριστιανισμό ὡς κάτι εὐκαταφρόνητο καὶ λένε· Ἐμεῖς εἴμαστε μορφωμένοι, εἴμαστε ἐπιστήμονες· **θέλουμε ἀποδείξεις**, θέλουμε ντοκουμέντα.

Ἐφ' ὅσον θέλετε ἀποδείξεις, ἰδοὺ λοιπὸν οἱ ἀποδείξεις. Γεμάτος ἀποδείξεις εἶνε ὁλόκληρος ὁ χριστιανισμός. **Ἀποδείξεις εἶνε οἱ ἀπόστολοι.** Κάθε ἀπόστολος ἀποτελεῖ καὶ μία τρανὴ ἀπόδειξι τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶνε ἀπόδειξις. Διότι ἐρωτῶ· Τί ἦταν ἐκεῖνο πού πῆρε αὐτὸ τὸν ψαρᾶ ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς Τιβεριάδος καὶ τὸν ἀνέδειξε οἰκουμενικὸ διδάσκαλο; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν εἴλκυσε κοντὰ στὸ Χριστό; τὸ χρῆμα; ἡ δόξα; τὸ μεγαλεῖο; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψῃ πατέρα, μητέρα, πατρίδα, τὰ πάντα, καὶ νὰ πέσῃ στὴ μεγάλη περιπέτεια τοῦ Εὐαγγελίου; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε τὴ γλῶσσα ἐνὸς ψαρᾶ πύρινη, γλῶσσα ῥήτορος καὶ φιλοσόφου; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν ἀνέδειξε θαυματουργό; Τί ἦταν τέλος ἐκεῖνο πού τὸν δυνάμωσε, τὸν ἔκανε νὰ δώσῃ τὸ αἷμα του καὶ ν' ἀντέξῃ στὸ μαρτύριο πού τὸν περίμενε στήν Πάτρα; Μία ἢ ἀπάντησις· **ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ!** Naί, ζῆ! εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων.

Δὲν ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐλπίδα. Ἄν ὁ κόσμος σωθῇ ἀπὸ τὴ λαίλαπα, ἂν σωθοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀρμαγεδώνα (Ἀπ. 16,17) πού ἔρχεται πάνω στὴ γῆ, ἂν σωθοῦμε ἀπὸ τὸν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, θὰ σωθοῦμε μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα. **Ἡ δὲ ἐλπίς τῶν πάντων εἶνε Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**